

OLGA VAN DER MEER

Familieproblemen

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hotel Margaretha baadde in het zonlicht. In de enigszins verborgen hoek achter het overdekte zwembad was de familie Nieuwkerk, zoals zo vaak, bij elkaar gekomen om van een welverdiende pauze te genieten. Met dergelijk mooi weer deden ze dat altijd in de grote tuin in plaats van in de speciaal daarvoor ingerichte personeelskamer. Gasten kwamen bijna nooit in dit gedeelte van de tuin, omdat het om een afgelegen hoek ging. De familie had deze plek dan ook al snel tot hun eigen plaatsje gebombardeerd. Hoewel het slechts een paar meter van de ingang van het hotel verwijderd was, hadden ze hier even het gevoel echt vrij te zijn.

‘Wat is het nog heerlijk, hè?’ genoot Noortje met haar gezicht in de zon. ‘We hebben een mooie nazomer dit jaar.’

‘Dat mag dan ook wel, na alle regen die er in de zomer gevallen is,’ bromde haar broer Sjoerd. ‘De zomers worden steeds ellendiger

wat dat betreft.'

'Alsof jij daar last van had. Je hebt vijf weken in Italië doorgebracht met je gezin,' katte Lieke, de tweelingzus van Noortje.

'Dergelijk regenachtig weer is slecht voor de klandizie, daar maak ik me zorgen om,' beweerde Sjoerd met een uitgestreken gezicht en een knipoog naar Froukje, de grote driefveer achter hun familiehotel. Zij was destijds met het plan gekomen om met de hele familie een bedrijf op te zetten nadat ze een enorme geldprijs hadden gewonnen in een buitenlandse loterij. Met lede ogen had ze aangezien hoe de familiebanden onder invloed van het geld verslechterden, hoewel ze zich daar met hand en tand tegen probeerde te verzetten. Met het uitkomen van al hun dromen, verdween het goede wat ze voor die tijd hadden naar de achtergrond. Een gezamenlijk doel waar ze hun schouders onder konden zetten, moest voorkomen dat ze helemaal uit elkaar zouden groeien.

Het was een gezellig, bloeiend familiehotel geworden, waar alle familieleden, inclusief de partners, in meewerkten. Liekes man David was de enige van het gezin die geen baan binnen het hotel had, al was hij nooit te beroerd

om zijn handen uit de mouwen te steken als er iets bijzonders te doen was. Lieke organiseerde met haar eigen evenementenbureau, gevestigd in het hotel, tevens haar grootste opdrachtgever, regelmatig bijzondere thema-avonden waarbij David kwam helpen. Dat deed hij liever dan in zijn eentje thuis op zijn vrouw wachten, beweerde hij altijd.

Sjoerd beheerde de website, regelde veel administratieve zaken en leidde samen met zijn vrouw Anneke de souvenirwinkel in de hal. Hun inmiddels achtjarige tweeling Damian en Charity zat de hele dag op school. De benjamin van het gezin, de tweejarige Marja, bracht twee dagen per week door in de crèche die Noortje binnen het hotel leidde. Noortje was sinds kort getrouwd met Leen Jonkers, manager van hotel Margaretha. Na een kortstondige relatie met Froukje had hij beseft dat hij met de verkeerde zus samen was. Noortje was het helemaal voor hem, iets wat hij ontdekt had toen haar vriend Frits overleden was aan de gevolgen van aids en hij Noortje opving. Het had de nodige problemen binnen de familie veroorzaakt en een bijna definitieve breuk. Froukje, nota bene de oprichtster van het hotel, was zelfs een tijdje het land ont-

vlucht.

Gelukkig lag die ellendige periode nu achter hen. Froukje had in Engeland de Nederlandse Mark ontmoet, die nu als kok in het hotel werkte. Hoewel ze elkaar nog maar net kenden toen hij al bij haar in haar riante villa introk, hadden ze nog geen seconde spijt gehad van die beslissing. Hun relatie verliep uitstekend en Froukje was er tegenwoordig zelfs blij om dat haar omgang met Leen op niets was uitgelopen. Leen kon in haar ogen niet tippen aan Mark, hoe graag ze hem verder ook mocht.

Helaas voor de telgen Nieuwkerk lag er een drama aan de verzoening ten grondslag. Marga Nieuwkerk, de moeder en vrouw naar wie het hotel was vernoemd, was onverwachts overleden aan een hartstilstand. Dit grote verdriet had alle familieleden weer met elkaar verzoend en hen eens te meer doen beseffen hoe betrekkelijk het leven was. De prijs die ze voor die wetenschap betaald hadden was ontzettend hoog, maar ze wisten allemaal dat Marga deze nieuwste ontwikkelingen binnen haar gezin toegejuicht zou hebben. Haar dood was niet helemaal voor niets geweest en die gedachte troostte hen enigszins in het

enorme verdriet.

Barend Nieuwkerk, trots hoofd van de familie, had zich vol overgave op zijn werk in het hotel gestort. Sinds het overlijden van zijn vrouw, inmiddels ruim twee jaar geleden, was hij nooit meer helemaal de oude geworden. Hij was stiller dan vroeger, meer in zichzelf gekeerd, en trad minder op de voorgrond. Hoewel hij naar zijn gasten toe nog steeds de joviale gastheer was, altijd even hartelijk, was er samen met Marga iets in hem gestorven wat niet meer tot leven te wekken was. Zijn ogen schitterden niet meer en van het enthousiasme waar hij destijds het hotel mee begonnen was, was niet zoveel meer over. Vroeger was hij na een lange, drukke werkdag geladen met nieuwe energie en extra gemotiveerd om de zaken nog beter aan te pakken; tegenwoordig ging hij nadat hij zijn avondmaal in het restaurant had gebruikt naar huis om de avond op de bank voor de televisie door te brengen. Sinds de gescheiden vriendin van Marga, Gerda, de bovenverdieping van zijn huis had gehuurd, was er weer iets meer gezelligheid in huis gekomen, maar ook zij kon de lege plek die Marga had achtergelaten niet opvullen. Dat kon niemand, daar was Barend

van overtuigd. Hoewel al zijn kinderen hoopten dat hij bij Gerda nieuw geluk zou vinden, was daar tot nu toe geen sprake van.

‘Ik ben blij dat je zo begaan bent met het hotel,’ reageerde Froukje nu op Sjoerds laatste opmerking. Ze wierp een blik op haar horloge. ‘Dus begrijp ik eigenlijk niet dat je niet weer aan het werk gaat. Je pauze is allang voorbij.’

Sjoerds commentaar ging verloren in het algemene gelach dat op deze opmerking volgde.

Met nog een laatste spijtige blik naar de zon stond iedereen op. Gerda, die meestal bij de familie zat in hun gezamenlijke pauzes, ruimde de koffieboel op.

‘Gezien de weersvoorspellingen vrees ik dat dit voorlopig onze laatste pauze in de zon was,’ zei Noortje somber. ‘Kijk, daar verschijnen de eerste wolken al.’ Ze wees naar de lucht.

‘Zolang die wolken alleen in de lucht zitten en niet in ons leven verschijnen, valt het nog wel mee,’ zei Lieke filosofisch.

Noortje keek haar aan alsof ze aan de verstandelijke vermogens van haar zus twijfelde. ‘Waar slaat dat nou weer op?’

‘Het was zomaar een beeldspraak. Wolken in de lucht, voor de zon, je weet wel,’ verduidelijkte Lieke.

‘Ik begreep hem wel, maar jouw woorden hadden niets te maken met de mijne,’ bromde Noortje. ‘Waarom ben je daar eigenlijk bang voor? Alles gaat toch goed, momenteel?’

‘Dat wel, maar wij weten als geen ander dat het ieder moment om kan slaan,’ meende Lieke. Ze dachten beiden aan hun moeder, die hun zo onverwachts ontvallen was. Ze misten Marga dagelijks, vooral omdat ze met zijn allen zo intensief samenwerkten. Er ontbrak een schakel die niet op te vangen was.

‘Het is inderdaad zaak zo veel mogelijk te genieten,’ peinsde Noortje instemmend. ‘Maar het heeft geen nut om voortdurend stil te staan bij dingen die kunnen gaan gebeuren. Dan heb je nooit meer een rustig moment, volgens mij.’

‘Soms ben ik bang voor de toekomst,’ bekende Lieke met een snelle blik om zich heen. Tegen haar tweelingzus durfde ze dit wel te zeggen, maar ze wilde niet dat iedereen het zou horen. Sjoerd en Froukje waren echter, al kibbelend, samen naar binnen gegaan. Gerda volgde hen met het dienblad vol serviesgoed.

Barend ruimde samen met Leen de stoelen en kussens op. Mark was al eerder naar de keukens verdwenen, die had geen rust in zijn lijf en kon nooit lang stilzitten. ‘Het loopt nu allemaal lekker, voor ons allemaal. Ik hoop dat dit zo blijft, maar op de gekste momenten vliegt het me ineens aan dat een dergelijk geluk niet voort kan blijven duren. Af en toe lig ik ’s nachts gewoon wakker van het piekeren. Dan vraag ik me af wat de volgende grote ramp binnen onze familie wordt.’

‘Dat lijkt me niet gezond. Aan tegenslagen zullen we heus niet meer ontkomen, maar die wend je niet af door er op voorhand over te piekeren,’ zei Noortje.

‘Dat weet ik heus wel,’ reageerde Lieke enigszins kribbig. ‘Met mijn verstand. Het is ook niet zo dat ik constant loop te tobben, het zijn echt van die vlagen. Dan zitten we met zijn allen bij elkaar en is het gezellig en dan vliegt het me ineens aan. Zomaar, vanuit het niets.’

‘Dat is waarschijnlijk een overblijfsel van de schok die we gekregen hebben toen mama stierf,’ dacht Noortje. ‘Als je eenmaal zoiets meemaakt, zo volslagen onverwachts, kun je nooit meer echt onbevangen zijn, vrees ik. Als

je zoiets hoort of leest denk je altijd dat dit alleen anderen overkomt, tot het jezelf een keer treft. Alle zekerheden die je denkt te hebben, vallen op zo'n moment weg. Toch moet je proberen jezelf daaroverheen te zetten, Liek. We hebben zoveel moois, het is jammer als je dat laat overschaduwen door angst voor de toekomst.'

'Zeg, dames, gaan jullie nog aan het werk?' informeerde Barend in het voorbijlopen. 'De pauze is om. Ook al is het hotel van onszelf, we kunnen ons niet aan onze taken onttrekken wanneer we daar zin in hebben.'

'Alsof we dat ooit doen,' reageerde Lieke verontwaardigd.

Barend hoorde haar al niet meer, hij was rechtstreeks doorgelopen naar de receptie.

'Hij wordt er niet bepaald vrolijker op,' mopperde Lieke nog.

Noortje keek haar even van opzij aan. 'Vind je dat gek?' vroeg ze zachtzinnig. 'Pa is het zwaarst getroffen door het overlijden van mama. Hij gaat zo goed mogelijk door en dat vind ik knap, maar reken maar dat hij zich er nog steeds verschrikkelijk beroerd onder voelt. Je partner verliezen is toch iets heel anders dan een ouder. Wij missen haar, maar